

mentlig skulde tjene til at modbevise mine Udtalelser om den Maade, hvorpaa „Forhandlingerne“ i Udvalget blev ført, idet det ærede Medlem sagde, at et Medlem af hans Parti havde spurgt, om der var andre Ting, vi vilde forhandle om end Bibeholdelsen af Brændselsnævnet, hvortil der blev svaret nej, og saa mente det ærede Medlem, at det, at man havde spurgt os, om vi vilde forhandle om andre Ting, skulde være et Bevis paa, at man var forhandlingsvillig. Dette forekommer mig at være i allerhøjeste Grad søgt, eftersom vi var enige med Venstre og de Konservative om Lovforslaget, saaledes som det forelaa, undtagen paa dette ene Punkt vedrørende Brændselsnævnet. Det har derfor slet ingen Betydning, at det ærede Medlems Partifælle i Udvalget spurgte, om vi vilde forhandle om andre Ting — der var jo ikke andet at forhandle om.

Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg sige, at det var ganske unødvendigt for ham at fremhæve, at det var Venstre og det konservative Folkeparti, der i 1917 krævede Rigsdagen repræsenteret, eftersom jeg Gang paa Gang netop har anført dette og har anført det for at vise, hvor forandret Venstres Stilling er blevet fra den Gang til nu. Den Gang var Forholdet det, at Venstre ønskede Indseende med Administrationen af Brændselsloven, men nu, da Venstre selv er kommet til Magten, siger de: Tilgang frabedes til at have Indseende med, hvad vi foretager os. Nu skal Rigsdagens Medlemmer sættes udenfor, og enhver Repræsentation for Befolkningen skal holdes udenfor. Jeg, siger den højtærede Indenrigsminister, kan nøjes alene med de Embedsmænd, som staa til min Raadighed. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var urigtigt, naar jeg havde nævnt tre Embedsmænd. Umiddelbart efter nævnte han selv tre forstkyndige Embedsmænd, han vilde støtte sig til. Det var altsaa rigtigt af mig at nævne tre Embedsmænd. Men jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad det er for tre forstkyndige, Ministeren vil støtte sig til. Saa vidt jeg ved, er det ikke tre forstkyndige, der har været administrerende i Brændselsnævnet; der har været flere. I Brændselsnævnet sidder bl. a. som forstkyndige Grev Ahlefeldt-Laurvig-Lehn, forhenværende Folketingsmand Emil Rasmussen, Godsejer Hillerup og Overførster Brammer. Jeg ved ikke, at der er andre, der paa særlig Vis har bistaaet Indenrigsministeren med Administrationen af Skovene. Men jeg gaar ud fra, at naar den højtærede Indenrigsminister nu taler om tre, maa i alt Fald den ene af disse fire, jeg her har nævnt,

skubbes ud. Det vilde interessere mig at vide, hvilken af dem der skal skubbes ud. Den højtærede Indenrigsminister gættede, at der ingen Grund var til at opretholde Brændselsnævnet, thi nu var Situationen en helt anden end i 1917. Nej, det er den ikke. De Bestemmelser, der staa i det foreliggende Lovforslag vedrørende Pligthugst og Fordelingen af Brændet, svarer helt til de Bestemmelser, som blev vedtaget i 1917. Omfanget er noget forskelligt, fordi vi allerede har hugget saa meget i Skovene, at vi ikke i 1920—21 kan hugge i tilsvarende Omfang. Men selve Sagens Beskaffenhed er den samme, og hvis der i 1917 var Anledning til at kræve Befolkningens Indseende med Lovens Administration, er der nu den samme Grund til at kræve, at det folkelige Element bliver bevaret, og at det ikke overlades alene til Indenrigsministeren og nogle Skovejere og nogle Skovridere at bestemme, hvorledes Befolkningen skal forsynes med Brænde fra vore Skove.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale Tingets Medlemmer at stemme for vore to Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg vil blot minde om, at i 1917, da Lovforslaget fremkom for første Gang, stod man overfor noget ganske nyt; en meget omfattende Opgave skulde dette Brændselsnævnet have. Det skulde beskæftige sig med Brænde, Tørv, Kul, hvilke som helst Foranstaltninger der nævnes kan vedrørende indenlandsk Brændsel. Det var under den Situation, man fandt det rigtigt, at der udpegedes fire Rigsdagsmænd til at deltage i Nævnets Virksomhed. Nu er Situationen en helt anden. Nu er Talen om en kendt og enkel Administration, som forlængst er indarbejdet. Endvidere er Forholdet det, at man har det staaende Rigsdagsudvalg, og at i Henhold til den i Øjeblikket gældende Lov kunde Indenrigsministeriet forlængst have taget hele Sagen ind under Ministeriet. Saa stor Forskel er der mellem den Gang og nu. Under disse Forhold har jeg ikke fundet, der var tilstrækkelig Grund til at foreslaa, at Nævnet skulde opretholdes paa Trods af den gældende Bestemmelse og den Aand, der gik gennem denne, og det har jo ogsaa vist sig, at de to Tings Flertal har kunnet slutte sig til denne Betragtning.

Jeg modsagde det ærede Medlem, da han talte om de tre Embedsmænd, som skulde administrere denne Lov. Jeg ved ikke, hvem det ærede Medlem har tænkt paa med disse tre Embedsmænd, og det